

1. Leviticus 25

(1) God spoke to Moses on Mount Sinai: (2) Speak to the Israelite people and say to them: When you enter the land that I assign to you, the land shall observe a sabbath of God. (3) Six years you may sow your field and six years you may prune your vineyard and gather in the yield. (4) But in the seventh year the land shall have a sabbath of complete rest, a sabbath of God: you shall not sow your field or prune your vineyard. —you, your male and female slaves, the hired and bound laborers who live with you, ...

55) For it is to Me that the Israelites are servants: they are My servants, whom I freed from the land of Egypt—I, your God God.

2. Leviticus 26-27

(1) You shall not make idols for yourselves, or set up for yourselves carved images or pillars, or place figured**figured* Meaning of Heb. *maskith uncertain; cf. Num. 33.52.* stones in your land to worship upon, for I God am your God. (2) You shall keep My sabbaths and venerate My sanctuary, Mine, God's. (3) If you follow My laws and faithfully observe My commandments, (4) I will grant your rains in their season, so that the earth shall yield its produce and the trees of the field their fruit. (34) These are the commandments that God gave Moses for the Israelite people on Mount Sinai.

ויקרא כ"ה

(א) וידבר י God אל־משה בהר סיני לאמר: (ב) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תבֹאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם וְשַׁבְתָּה הָאָרֶץ שַׁבַּת לִ God: (ג) שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כַּרְמְךָ וְאִסַּפְתָּ אֶת־תְּבוּאָתָהּ: (ד) וּבַשְּׁנָה הַשְּׁבִיעִית שַׁבַּת שַׁבְתּוֹן יִהְיֶה לָאָרֶץ שַׁבַּת לִ God שָׂדֶךְ לֹא תִזְרַע וְכַרְמְךָ לֹא תִזְמַר: ...

(נה) כִּי־לִי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדֵי הֵם אֲשֶׁר־הוּצֵאתִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי י God אֱלֹהֵיכֶם:

ויקרא כ"ו-כ"ז

(א) לֹא־תַעֲשׂוּ לָכֶם אֱלִילִים וּפְסִלִים וּמִצְבֵּה לֹא־תִקְיִמוּ לָכֶם וְאֲבֹן מַשְׁפִּילִת לֹא תִתְּנוּ בְּאֶרֶצְכֶם לְהִשְׁתַּחֲוֹת עֲלֶיהָ כִּי אֲנִי י God אֱלֹהֵיכֶם: (ב) אֶת־שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וּמִקְדְּשֵׁי תִירָאוּ אֲנִי י God: {פ}
(ג) אִם־בַּחֲקֹתַי תִּלְכוּ וְאֶת־מִצְוֹתַי תִּשְׁמְרוּ וְעִשִּׂיתֶם אִתָּם: (ד) וְנָתַתִּי גֶשְׁמִיכֶם בְּעֵתָם וְנָתַתִּי הָאָרֶץ יְבֹולָה וְעֵץ הַשָּׁדֶה יִתֵּן פְּרִיּוֹ: (מ) וְזָכַרְתִּי לָהֶם בְּרִית רֵאשִׁנִּים אֲשֶׁר הוּצֵאתִי אֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְעֵינֵי הַגּוֹיִם לְהִיּוֹת לָהֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי י God: (מו) אֱלֹהֵי הַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים וְהַתּוֹרוֹת אֲשֶׁר נָתַן י God בְּיָדוֹ וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי בְּיַד־מֹשֶׁה: {פ}
(א) וַיְדַבֵּר י God אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ב) דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ כִּי יִפְלֵא נַדָּר בְּעַרְכּוֹךָ נִפְשֵׁת לִ God: ... (לד) אֱלֹהֵי הַמִּצְוֹת אֲשֶׁר צִוָּה י God אֶת־מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר סִינַי:

3. Sifra, Behar, Section 1 1

1) (Vayikra 25:1) "And the Lord spoke to Moses on Mount Sinai, saying": Why is shemittah (the section on the Sabbatical year) juxtaposed with Mount Sinai? Were not all the mitzvot given at Sinai? (The purpose of the juxtaposition is to indicate that) just as the general rules and specific ordinances of shemittah were enunciated at Sinai, so, with all the mitzvot.

4. Rashi on Leviticus 25:1

(1) [AND THE LORD SPOKE UNTO MOSES] ON THE MOUNT SINAI — What has the matter of the Sabbatical year to do with Mount Sinai that Scripture felt compelled to expressly state where it was commanded? Were not all commandments given on Sinai? But this statement is intended to suggest the following comparison: How is it in the case of the law of Shemittah? Its general rules, [its specific prescriptions] and minute details were ordained on Mount Sinai! So, also, were all commandments with their general rules and their minute details ordained on Mount Sinai. Thus is taught in Torath Cohanim (Sifra, Behar, Section 1 1). It seems to me that the following is the explanation of this: Since we do not find in Deuteronomy that the law concerning "the rest of the soil in the Sabbatical year" was repeated in "the fields of Moab" (cf. Deuteronomy 34:1; the place where Moses repeated many of the commandments contained in the other books of the Pentateuch), we may infer that all its general rules and specific prescriptions must have been promulgated on Sinai. The express mention of בהר סיני here appears therefore to be unnecessary but Scripture by mentioning it intends to teach regarding every Divine command (lit., Divine utterance) that was spoken to Moses that in every case they, their general rules and minute details originated at

ספרא, בהר, פרשה א' א'

[א] "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר" –

מה ענין שמיטה אצל הר סיני? והלא כל המצות נאמרו מסיני?!

אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ודקדוקיה מסיני אף כולם נאמרו כללותיהם ודקדוקיהם מסיני.

רש"י על ויקרא כ"ה:א'

(א) בהר סיני. מה ענין שמיטה אצל הר סיני? והלא כל המצות נאמרו מסיני? אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני אף כן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני, כך שנויה בת"כ; ונראה לי שפך פרושה: לפי שלא מצינו שמיטת קרקעות שנשנית בערבות מואב במשנה תורה, למדנו שכללותיה ופרטותיה כן נאמרו מסיני, ובא הכתוב ולמד כאן על כל דבור שנדרש למשה, שמיסיני היו כלם, כללותיהן ודקדוקיהן, וחזרו ונשנו בערבות מואב:

Sinai and that they were only repeated again in “the fields of Moab”.

5. Ibn Ezra on Leviticus 25:1

(1) IN MOUNT SINAI. There is no chronological order in the Torah.¹*This concept is first found in the Talmud and Midrash. See E. Z. Malamud, Meforshe Ha-Mikreh, Jerusalem, 1978, pp. 18-21.* This section²*Our Torah portion. precedes, And the Lord called (Lev. 1:1) and all the sections that follow it, for the words recorded in our section were told to Moses on Mount Sinai.*³*Whereas all that precedes our chapter was told to Moses in the tent of meeting. Moses now*⁴*After receiving the laws dealing with the Sabbatical year and what follows. made the covenant recorded in the Torah portion Now these are the ordinances (Ex. 21:1).*⁵*See Ex. 24:4-8. According to I.E. the covenant recorded in the Torah portion Be-Chukta (Lev. 24:3-46) is the same covenant that is recorded in Ex. 24:4-8. See Nachmanides, who explains I.E. in detail. Moses inserted this portion*⁶*The laws dealing with the Sabbatical year and that which follows. at this point to place in proximity the conditions under which the Israelites could dwell in the land.*⁷*Lev. 18:28 and 20:22 tell us that Israel will dwell in the Land of Israel on condition that they refrain from perverse sexual practices. Lev. 26:34-43 tells us that Israel will dwell in the land only if they observe the Sabbatical year. Our section which deals with the Sabbatical year was inserted here to place these two conditions in the same portion. He said that the land would spit out the Israelites if they violated the laws of prohibited sexual relations.*⁸*See Lev. 18:28; 20:22. He said a similar thing in the Torah portion If ye walk in My statutes (Lev. 26:3) with regard to the Sabbaths of the land. Moses first mentions the Sabbaths.*⁹*The section opens with the Sabbatical year. The law of the Jubilee, which follows seven Sabbatical years then follows.*

אבן עזרא על ויקרא כ"ה:א'

(א) בהר סיני. אין מוקדם ומאוחר בתורה וזו הפרשה קודם ויקרא וכל הפרשיות שהם אחריו כי הדבור בהר סיני ועתה כרת הברית הכתובה בפרשת ואלה המשפטים והזכירה במקום הזה לחבר תנאי הארץ וכאשר אמר על העריות כי בעבורי תקיא הארץ אותם כן אמר בפרשת אם בחקתי על שבתות הארץ והזכיר בתחלה פיי השבתות:

6.

רמבן ויקרא כ"ה:א'

וידבר י"י אל משה בהר סיני – מה ענין שמיטה לענין הר סיני, והלא כל המצות נאמרו מסיני, אלא מה שמטה נאמרו כללותיה ופרטיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ופרטיהן ודקדוקיהן מסיני. כך שנויה בתורת כהנים (ספרא ויקרא כ"ה:א'). ונראה לי שכך פירושה: לפי שלא מצינו שמטת קרקעות שנשנית בערבות מואב, למדנו שכללותיה ופירושה כולן נאמרו מסיני, ובא הכתוב ולימד כאן על כל דיבור ודיבור שנדבר למשה בסיני שמסיני היו כללותיהן ודקדוקיהן, וחזרו ונשנו בערבות מואב. לשון רבינו שלמה.

ואינו נכון בעיני כלל, שהרבה מצות כשמיטה שלא נשנו בערבות מואב, ונדע בהן שנאמרו כללותיהן ופרטיהן מסיני או באהל מועד. ועוד, מנין שהוקשו שאר הדברות שנשנו בערבות מואב לשמטה ולא יהיו כללותיהן מסיני ופרטיהן בערבות מואב. וכן היה ראוי יותר לומר כי הנשנות נשנו לבאר פרטיהן, כי לא נאמרו בסיני אלא כללותיהן.

אבל הבריתא השנויה בתורת כהנים פירושה ברור: שהשמטה נאמרו כללותיה מסיני, דכתיב בפרשת ואלה המשפטים: והשביעית תשמטנה ונטשתה ואכלו אביוני עמך וגו' (שמות כ"ג:א), ואלו דיני השמטה בדרך כלל, ובכאן חזר ואמר כי בהר סיני עוד נאמרו כל פרטיה, שהרי כולם נזכרו בפרשה הזאת. ובסוף הענין כתיב: אלה המצות אשר צוה י"י את משה אל בני ישראל בהר סיני (ויקרא כ"ז:ד) – להקיש כל המצות אל השמטה הנזכרת, שכולן היו כן שנאמרו בכלל ובפרט, והכל מסיני. וכן שנו שם בתורת כהנים (ספרא ויקרא כ"ז:ד): אלה המצות – אין נביא עתיד לחדש עוד דבר מעתה. אשר צוה י"י את משה – כדאי השליח לשולחו. את משה אל בני ישראל – זכות ישראל גרמה בהר סיני שכולם נאמרו מסיני. עד כאן. אבל ענין ערבות מואב – שנצטוו שם משה לבאר התורה לבנים. כך נראה לי וזה כפתור ופרה.

וענין הפרשה הזאת שנכתב בכאן אמר ר' אברהם: כי זאת הברית הכתובה בפרשת ואלה המשפטים (שמות כ"ז:ז), וכשקבלו על נפשם: נעשה ונשמע, אז נכרתה הברית ואמר להם כל הפרשה הזאת, והזכירה במקום הזה לחבר תנאי הארץ, כי כאשר אמר על העריות כי בעבורם תקיא אותם הארץ (ויקרא י"ח:כח), כן אמר בפרשת אם בחוקותי על שבתות הארץ (ויקרא כ"ו:ל"ד), והוצרך תחלה להזכיר השבתות.

ולפי דעת: כי נכתבה כאן בסדר נכון, כי פירושו: בהר סיני – בעלותו שם לקבל הלחות שניות. וביאור הענין: כי בתחלת ארבעים יום הראשונים של לוחות ראשונות כתב משה בספר הברית את כל דברי י"י ואת כל המשפטים (שמות כ"ד:ג) הנאמרים שם, ויזרוק דם הברית על העם (שמות כ"ד:ח). וכשחטאו בעגל ונשתברו הלחות כאלו נתבטלה הברית היא אצל הקב"ה. וכשנתרצה הקב"ה למשה בלוחות שניות צוהו בברית חדשה, שנאמר: הנה אנכי כורת ברית (שמות ל"ד:י), והחזיר שם המצות החמורות שנאמרו בסדר ואלה המשפטים בברית הראשונה, ואמר: כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים האלה כרתי אתך ברית ואת ישראל (שמות ל"ד:כז). ורצה הקב"ה להחמיר עליהם בברית הזאת השנית שתהיה עליהם באלות וקללות, ושתהיה כראשונה על כל המצות הראשונות ועל כל המשפטים, כמו שנאמר בברית הראשונה: את כל דברי י"י ואת כל המשפטים (שמות כ"ד:ג). ולכך אמר כאן בסוף התוכחות: אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן י"י בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה (ויקרא כ"ו:מ"ו) – והוא רומז אל כל המצות והמשפטים שנאמרו בברית הראשונה בסדר ואלה המשפטים שהיו כולם בברית הזאת.

והנה בספר הברית הראשון נאמרה השביעית בכלל, כמו שהזכרתי, שנאמר: והשביעית תשמטנה ונטשתה וגו' (שמות כ"ג:א), ועתה בברית הזאת השנית נאמרה בפרטיה ודקדוקיה ועונשיה. ובעת הברית הראשונה שהוא בארבעים יום ראשונים נצטוו משה על המשכן, וכשנתרצה לו הקב"ה וצוהו לכרות להם ברית שנייה ירד משה ויצום את כל אשר דבר י"י אתו בהר סיני (שמות ל"ד:ב) והיה מעשה המשכן מכללם. ואז הקהיל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר להם כתחלה: אלה הדברים אשר צוה י"י לעשות אותם (שמות ל"ה:א) במלאכת המשכן, והם קבלו הדבר בשמחה ויצאו מלפניו מיד ובאו כולם ונתנו הנדבה ו]התחילו לעשות במלאכה. וכל ימי העשות המשכן לא דבר להם משה דבר אחר מכל אשר נצטווה, כי לא רצה להקהיל אליו העדה כדי שלא יתבטלו מן המלאכה, כי היו החכמים והעוסקים במלאכה רבים וגדולים, ומרבית העם עוזרים להם ועומדים עליהם בשמחתם שהם בונים משכן שתשרה שכינה ביניהם. והנה שתק מהם עד ש]עשו המשכן והשלימו מלאכתו. וכאשר הוקם, מיד: ויקרא אל משה וידבר י"י אליו מאהל מועד (ויקרא א':א), וצוהו בקרבנות

ובכל תורת כהנים ומשה צוה הכל אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל מיד. וכאשר השלים, אמר להם: עוד צוה אותי השם בהר סיני לפרש לכם השמטה והיובל ולכרות לכם על המצות והמשפטים ברית חדשה [באלה ובשבועה. ולא הוצרך עתה שיזבח זבחים ויזרוק חצי הדם על העם וחצי הדם על המזבח כאשר עשה בראשונה (שמות כ"ד:ו'), אבל קבלו עליהם הברית הראשונה] באלות ובקללות אלה. וזה טעם: אשר נתן י"י בינו ובין בני ישראל בהר סיני (ויקרא כ"ו:מ"ו) – כי הוא הנותן להם הברית הזאת כי מחל להם על פי התנאין האלו כמו שפרשתי בסוף כי תשא (רמב"ן שמות ל"ד:כ"ז). [ובכן ברית ערבות מואב כן היא, שקבלו עליהם התורה באלות ובקללות ההם והיא הברית, כמו שנאמר: אלה דברי הברית אשר צוה י"י את משה לכרות את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחורב (דברים כ"ח:ט"ט)]. ואמת אמרו כי בתנאי הארץ השמטה והיובל כאשר יזכיר בתוכחות (ויקרא כ"ו:ל"ד-ל"ה), ועל כן נתפרשו בברית הזאת השנית.

Numbers 1:1

(1) On the first day of the second month, in the second year following the exodus from the land of Egypt, God spoke to Moses in the wilderness of Sinai, in the Tent of Meeting, saying:

במדבר א'א'

(א) וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל-מֹשֶׁה בְּמִדְבַּר סִינַי בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי בַשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר:

Numbers 36:13

(13) These are the commandments and regulations that God enjoined upon the Israelites, through Moses, on the steppes of Moab, at the Jordan near Jericho.

במדבר ל"ו:י"ג

(יג) אֵלֶּה הַמִּצְוֹת וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד-מֹשֶׁה אֶל-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן יְרֵחוֹ:

Deuteronomy 28:69

(69) *This verse constitutes 29.1 in some editions. These are the terms of the covenant which God commanded Moses to conclude with the Israelites in the land of Moab, in addition to the covenant which was made with them at Horeb.

דברים כ"ח:ס"ט

(סט) אֵלֶּה דְבָרֵי הַבְּרִית אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה אֶת-מֹשֶׁה לְכַרֵּת אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּאֶרֶץ מוֹאָב מִלְבַּד הַבְּרִית אֲשֶׁר-כָּרַת אִתָּם בְּחֹרֵב: {פ}

7. Leviticus 25:23

But the land must not be sold beyond reclaim, for the land is Mine; you are but strangers and residents with Me.

ויקרא כ"ה:כ"ג

(כג) וְהָאֲרֶץ לֹא תִמְכַּר לְצַמְמַת כִּי-לִי הָאֲרֶץ כִּי-גֵרִים וְתוֹשְׁבִים אַתֶּם עִמָּדִי:

8.

מדרש לקח טוב

והארץ לא תמכר לצמיתות. לחלוטין. כי לי הארץ. ואל תרע עינך בה. כי גרים ותושבים אתם. אל תעשו עצמכם עיקר,

וכן הוא אומר (דברי הימים א כ"ט:ט"ו) כי גרים אנחנו [לפניך] ותושבים ככל אבותינו, וכן דוד אומר (תהילים ל"ט:י"ג) כי גר אנכי עמך תושב ככל וגו'. גר ותושב אתם עמדי. כל זמן שאתם בה שכינתי בתוכה נסתלקתם מתוכה שכינתי מסתלקת: **דגל מחנה אפרים, בהר**

9.

Degel Machaneh Ephraim, Behar

For you are resident strangers with Me It is possible to speak about this in the manner of allusion. I will explain it according to what I have heard from a certain wise person regarding the verse "I am only a stranger in the land; do not hide Your commandments from me." (Psalms 119:19). This is known from the quality of the nature of the world; a stranger is without a people to cleave to, they are without one to be close to and to tell all their happenings and all their heart to, since they have no friend neither Jew nor Gentile. But when the stranger sees a friend, then they tell all of these to their friend, all their happenings. And know that the Holy Blessed One is Themselves like a stranger in this world(!) for They have no-one with whom to imbue Their presence and Their glory, may They be blessed, and we are infinitesimally small, etc. And this is what King David, peace be upon him, prayed: "I am a stranger in this land" (ibid.) -- this is to say, I too do not want to be resident in this world(!) And I am only like a stranger in this world. And therefore, do not hide from me Your mitzvot -- like a stranger who tells all their heart to their friend. And this is that which can be said about the allusion in the verse "For [you are] resident strangers", that you are in the aspect of a stranger in this world, and in that of a resident in the world to come. Then you are with Me, for I also am a stranger in this world (as explained above) and obviously, I will not hide from them My mitzvot (as explained above, and understand).

כי גרים ותושבים אתם עמדי י"ל בזה בדרך רמז להבין זה ע"פ ששמעתי מחכם אחד על פסוק גר אנכי בארץ אל תסתר ממני מצותיך כי ידוע מן איכות טבע העולם כי מי שהוא גר אין לו עם מי לדבק ולקרב עצמו ולספר לו כל מאורעותיו וכל לבו שאין לו חבר לא ישראל ולא גוים אך כשרואה חבירו הגר אזי מספר כ"א בפני חבירו כל מאורעותיו וידוע הקב"ה הוא כמו גר בעוה"ז שאין לו על מי להשרות שכינ' כבודו ית' כי זעירין אינן וכו' והוא שהתפל' דהע"ה גר אנכי בארץ היינו אני ג"כ איני רוצה להיות תושב בעוה"ז ואני רק כגר בעוה"ז ולכך אל תסתר ממני מצותיך כמו גר אחד בפני חבירו שמספר לו כל לבו וזה י"ל הרמז בפסוק כי גרים ותושבים כשתהיה בבחי' גר בעוה"ז ותושב בעוה"ב אז אתם עמדי כי אני ג"כ גר בעוה"ז כנ"ל וממילא אל אסתיר מכם מצותי כנ"ל והבן: